

Zadeva C-296/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

3. julij 2020

Predložitveno sodišče:

Bundesgerichtshof (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

12. maj 2020

Tožeča stranka in vlagateljica revizije:

Commerzbank AG

Tožena stranka in nasprotna stranka v revizijskem postopku:

EO

BUNDESGERICHTSHOF (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija)

SKLEP

[...] (ni prevedeno)

z dne

12. maja 2020

v sporu

Commerzbank AG, [...]

Düsseldorf,

tožeča stranka in vlagateljica revizije,

[...] (ni prevedeno)

proti

EO, [...]

, Švica,

tožena stranka in nasprotna stranka v revizijskem postopku,

[...] (ni prevedeno)

Enajsti civilni senat Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) je 12. maja 2020

[...] (ni prevedeno)

sklenil:

I. Postopek se prekine.

II. Sodišču Evropske unije se v skladu s členom 267 PDEU predložita naslednji vprašanji za razlago Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisane 30. oktobra 2007 v Luganu (v nadaljevanju: Luganska konvencija II):

1. Ali je treba člen 15(1)(c) Luganske konvencije II razlagati tako, da se pri „opravljanju“ poklicne ali pridobitne dejavnosti v državi, ki jo veže Konvencija, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, čezmejna dejavnost pogodbene stranke, s katero potrošnik sklene pogodbo, predpostavlja že ob pripravljanju na sklenitev pogodbe in sklenitvi pogodbe ali pa se ta določba, zaradi določitve sodišča, ki je pristojno za odločitev o tožbi, uporablja tudi, kadar imata pogodbeni stranki ob sklenitvi pogodbe stalno prebivališče v smislu členov 59 in 60 Luganske konvencije II v isti državi, ki jo veže Konvencija, in se mednarodni element v pravnem razmerju pojavi šele naknadno s tem, da se potrošnik pozneje preseli v drugo državo, ki jo veže Konvencija?

2. Če čezmejna dejavnost ob sklenitvi pogodbe ni potrebna:

Ali člen 15(1)(c) Luganske konvencije II v povezavi s členom 16(2) Luganske konvencije II določitev pristojnega sodišča v skladu s členom 5(1) Luganske konvencije II splošno izključuje, kadar se potrošnik med sklenitvijo pogodbe in vložitvijo tožbe preseli v drugo državo, ki jo veže Konvencija, ali pa je poleg tega potrebno, da potrošnikova sopogodbena poklicno ali pridobitno dejavnost opravlja tudi v novi državi stalnega prebivališča oziroma jo usmerja vanjo in pogodba spada na področje te dejavnosti?

Obrazložitev:

I.

- 1 Tožeča banka, delniška družba nemškega prava s sedežem v Frankfurtu na Majni, toženo stranko terja zaradi prekoračitve limita na žiroračunu.
- 2 Leta 2009 je tožeča stranka prek podružnice v Dresdnu toženi stranki, ki je tedaj živela v Dresdnu, odprla žiro račun, ki ga je vodila kot tekoči račun in za katerega

je redno izdajala obračune. Pozneje je toženi stranki izdala kreditno kartico, transakcije, opravljene s to kreditno kartico, pa so se v skladu z dogovorom obračunavale na zgoraj navedenem žiroračunu. Po ugotovitvah pritožbenega sodišča je tožeča stranka posledično dopuščala prekoračitev limita na žiroračunu, kadar je tožena stranka s kreditno kartico v breme tega žiro računa s sredstvi razpolagala, ne da bi imela za to potrebno kritje. Tako je bilo vsaj na podlagi bremenitve kreditne kartice z dne 3. septembra 2013 v višini 4.977,92 EUR.

- 3 Januarja 2015 je tožena stranka, ki se je leta 2014 preselila v M. (Švica), želela poslovni odnos s tožečo stranko končati. Takrat je bilo na računu negativno stanje, ki je znašalo 6.283,37 EUR. Tožena stranka zavrača poravnavo tega negativnega stanja zaradi bremenitve iz septembra 2013, ker naj bi ta bremenitev temeljila na tem, da je njeno kreditno kartico brez njenega soglasja zlorabila tretja oseba. Tožeča stranka to prereka in opozarja, da je podpis uporabnika kreditne kartice na predloženih potrdilih o bremenitvi podpis tožene stranke.
- 4 Po več neuspešnih opominih je tožeča stranka aprila 2015 „kreditno razmerje“ s takojšnjim učinkom odpovedala in razglasila, da so v plačilo zapadli debetni saldo v višini 4.796,56 EUR ter obresti in stroški od zadnjega potrdila obračuna. Tožena stranka tega salda ni poravnala.
- 5 Amtsgericht (okrajno sodišče, Nemčija) je tožbo, s katero se je zahtevalo plačilo 4.856,61 EUR in obresti, zaradi nepristojnosti zavrglo kot nedopustno. Tožeča stranka s pritožbo ni uspela. Tožeča stranka z zahtevkom za revizijo, ki jo je pritožbeno sodišče dopustilo, vztraja pri svojem zahtevku za plačilo.

II.

- 6 Uspeh revizije je odvisen od razlage členov 15(1)(c) in 16(2) Konvencije o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, podpisane 30. oktobra 2007 v Luganu (UL 2009, L 147, str. 5). Pred odločitvijo o reviziji je zato treba postopek prekiniti in v skladu s členom 267 PDEU pridobiti predhodno odločbo Sodišča Evropske unije (v nadaljevanju: Sodišče).
- 7 (1) Mednarodna pristojnost sodišča, ki je začelo postopek, je v obravnavanem primeru – kot je predpostavljalo tudi pritožbeno sodišče – v skladu s členoma 63(1) in 64(2)(a) Luganske konvencije II opredeljena z določbami te Konvencije, saj je bila tožba vložena novembra 2016 in s tem po začetku veljavnosti Luganske konvencije II tako za Evropsko unijo kot tudi za Švicarsko konfederacijo [[...] (ni prevedeno) sodba Sodišča z dne 20. decembra 2017, Schlömp, C-467/16, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2017:993], točka 37 [...] (ni prevedeno)]] ter je tožena stranka v tem trenutku stalno prebivališče imela v Švici.
- 8 (2) Mednarodna pristojnost nižjih sodišč bi lahko izhajala samo iz člena 5(1) Luganske konvencije II, saj zaradi stalnega prebivališča tožene stranke v Švici ob vložitvi tožbe nemško sodišče ni mednarodno pristojno niti na podlagi člena 2(1) niti na podlagi člena 16(2) Luganske konvencije II. Glede na dejansko stanje, na

katerem temelji revizijski postopek, so pogoji iz člena 5(1) Luganske konvencije II izpolnjeni.

- 9 (a) Gre za zadevo v zvezi s pogodbenim razmerjem.
- 10 Ker je besedilo člena 5(1) Luganske konvencije II v bistvu enako besedilu člena 7(1) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljevanju: Uredba št. 1215/2012) in njegovega predhodnika, člena 5(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljevanju: Uredba št. 44/2001), je sodna praksa Sodišča v zvezi z razlago teh določb prava Unije upoštevna tudi pri razlagi člena 5(1) Luganske konvencije II (glej sodbe Sodišča z dne 20. decembra 2017, Schlömp, C-467/16, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2017:993], točka 46 in naslednje; z dne 11. aprila 2019, Bosworth in Hurley, C-603/17, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2019:310], točka 22, in z dne 2. maja 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2019:345], točka 27, ter sklep Sodišča z dne 15. maja 2019, MC, C-827/18, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2019:416], točka 19).
- 11 Pojem „zadeve v zvezi s pogodbenimi razmerji“ se mora, zato da se zagotovi enotna uporaba Konvencije v vseh državah pogodbenicah, razlagati avtonomno (glej sodbo Sodišča z dne 14. marca 2013, Česká sporitelna, C-419/11, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2013:165], točka 45 in nadaljnje sklicevanje) in predpostavlja, da obstaja pravna obveznost, ki jo je ena stranka v korist druge stranke svobodno sprejela in na kateri temelji tožba tožeče stranke (glej sodbo Sodišča z dne 14. marca 2013, Česká sporitelna, C-419/11, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2013:165], točki 46 in 47 ter nadaljnje sklicevanje). Zadostuje, da tožeča stranka pravice iz pogodbenega razmerja prepričljivo zatrjuje (glej sodbe Sodišča z dne 4. marca 1982, Effer, 38/81, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:1982:79], točka 7; z dne 28. januarja 2015, Kolassa, C-375/13, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:37], točki 61 in 62, ter z dne 20. aprila 2016, Profit Investment SIM, C-366/13, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2016:282], točka 54).
- 12 V tem primeru je tako. Tožeča stranka namreč po odpovedi zahteva poravnavo salda na podlagi prekoračitve limita na žiroračunu – ki jo je sicer dopuščala – in s tem vračilo odobrenega posojila, saj se je s prekoračitvijo limita konkludentno sklenila potrošniška posojilna pogodba [...] (ni prevedeno, nacionalna sodna praksa).
- 13 (b) Odobritev posojila tožeče banke toženi stranki je storitev v smislu člena 5(1)(b), druga alineja, Luganske konvencije II (glej sodbo Sodišča z dne 15. junija 2017, Kareda, C-249/16, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2017:472], točka 34 in naslednje; [...] (ni prevedeno, nacionalna sodna praksa)). V skladu s to določbo je za vse zahtevke, ki temeljijo na posojilni pogodbi, upošteven kraj izpolnitve

obveznosti, ki je značilna za pogodbo (glej sodbo Sodišča z dne 15. junija 2017, [...] (ni prevedeno) [Kareda, C-249/16], [ECLI:EU:C:2017:472], točki 29 in 30; [...] (ni prevedeno, nacionalna sodna praksa)). V primeru kreditne pogodbe je značilna obveznost dodelitve posojenega zneska, medtem ko je obveznost posojilodajalca, da vrne navedeni znesek, zgolj posledica opravljene storitve posojilodajalca (glej sodbo Sodišča z dne 15. junija 2017, [...] (ni prevedeno) [Kareda, C-249/16], [ECLI:EU:C:2017:472], točka 41; [...] (ni prevedeno, nacionalna sodna praksa)). Glede na to je kraj, upošteven za pristojnost v skladu s členom 5(1)(b), druga alineja, Luganske konvencije II, v Dresdnu, saj je bilo posojilo odobreno tam.

- 14 (3) Vendar se zastavlja vprašanje, ali je – kakor je predpostavljalo pritožbeno sodišče – uporaba člena 5(1) Luganske konvencije II v obravnavanem primeru na podlagi členov 15(1)(c) in 16(2) Luganske konvencije II izključena.
- 15 (a) Pri razlagi členov 15 in 16 Luganske konvencije II je treba upoštevati sodno prakso v zvezi s členoma 15 in 16 Uredbe št. 44/2001 ter členoma 17 in 18 Uredbe št. 1215/2012, saj je besedilo teh določb praktično identično (glej sodbo Sodišča z dne 2. maja 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2019:345], točka 27).
- 16 (b) Za sodno pristojnost se uporablja Oddelek 4 Luganske konvencije II, če so izpolnjeni trije pogoji, navedeni v členu 15(1) Luganske konvencije II. Prvič, da je pogodbeni stranka potrošnik, ki ravna z namenom, za katerega se šteje, da je zunaj njegove poklicne ali pridobitne dejavnosti, drugič, da je bila pogodba med takim potrošnikom in subjektom, ki dejavnost opravlja poklicno ali pridobitno, dejansko sklenjena, in tretjič, da ta pogodba spada v eno od kategorij iz člena 15(1), od (a) do (c), Luganske konvencije II. Ti pogoji morajo biti izpolnjeni kumulativno – če eden od teh treh ni izpolnjen, pristojnosti ni mogoče določiti na podlagi pravil, ki veljajo za potrošniške pogodbe (glej sodbe Sodišča z dne 14. marca 2013, Česká sporitelna C-419/11, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2013:165], točka 30; z dne 28. januarja 2015, Kolassa, C-375/13, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:37], točka 23; z dne 23. decembra 2015, Hobohm, C-297/14, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:844], točka 24, in z dne 26. marca 2020, Primera Air Scandinavia, C-215/18, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2020:235] točka 56).
- 17 Glede na dejansko stanje, na katerem temelji revizijski postopek, je treba sklepati, da sta prva dva pogoja izpolnjena. Ni pa jasno, ali je izpolnjen tudi tretji pogoj. Ker sporna posojilna pogodba v členu 15(1)(a) in (b) Luganske konvencije II ni zajeta, pride v tem primeru v poštev zgolj člen 15(1)(c) Luganske konvencije II, ki zajema tudi izključno kreditne pogodbe (glej sodbo Sodišča z dne 2. maja 2019, Pillar Securitisation, C-694/17, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2019:345], točka 28 in naslednje) in zahteva, da je bila pogodba sklenjena z osebo, ki opravlja gospodarsko ali poklicno dejavnost v državi, ki jo veže konvencija, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali če takšno dejavnost na kakršen koli način usmerja – vsaj med drugim – v to državo, pogodba pa spada v okvir te dejavnosti.

- 18 (c) Za razlago „usmerjenosti“ je Sodišče navedlo, „da je moral trgovec za namene uporabe navedenega člena 15(1)(c) [Uredbe št. 44/2001] izraziti svojo voljo po vzpostavitvi poslovnih odnosov s potrošniki iz ene ali več drugih držav članic, med katerimi je tista, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče“ in da je zato treba v zvezi s pogodbo med trgovcem in določenim potrošnikom ugotoviti, ali so pred morebitno sklenitvijo pogodbe s tem potrošnikom obstajali indici, da je nameraval trgovec poslovati s potrošniki s stalnim prebivališčem v drugih državah članicah, vključno s tisto, v kateri ima ta potrošnik stalno prebivališče, in sicer tako, da je bil pripravljen na sklenitev pogodbe s temi potrošniki (sodba Sodišča z dne 7. decembra 2010, Pammer in Hotel Alpenhof, C-585/08 in C-144/09, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2010:740], točki 75 in 76).
- 19 Senat se nagiba k domnevi, da je za „opravljanje“ dejavnosti v smislu člena 15(1)(c) Luganske konvencije II potrebno, da je potrošnikova sopogodbena izrazila svojo voljo po vzpostavitvi poslovnih odnosov s potrošniki iz druge države pogodbenice, in da torej ta pogoj ni izpolnjen, če imata potrošnik in njegova sopogodbena – tako kot v obravnavanem primeru – ob sklenitvi pogodbe prebivališče oziroma sedež v isti državi, ki jo veže Konvencija [...]) (ni prevedeno, navajanje pravne literature in sodne prakse).
- 20 Po mnenju senata temu v prid govori, da se s členom 15(1) Luganske konvencije II odstopa tako od splošnega pravila o pristojnosti iz člena 2(1) Luganske konvencije II kot od pravila o posebni pristojnosti za pogodbe ali zahtevke na podlagi pogodb iz člena 5(1) Luganske konvencije II in ga je zato treba razlagati ozko (glej sodbe Sodišča z dne 14. marca 2013, Česká sporitelna, C-419/11, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2013:165], točka 26 in nadaljnje sklicevanje; z dne 28. januarja 2015, Kolassa, C-375/13, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:37], točka 28; z dne 23. decembra 2015, Hobohm, C-297/14, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:844], točka 32, in z dne 26. marca 2020, Primera Air Scandinavia, C-215/18, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2020:235], točka 55). Poleg tega iz sodne prakse Sodišča izhaja, da čeprav je namen člena 15(1)(c) Luganske konvencije II varstvo potrošnikov, to ne pomeni, da je to varstvo absolutno (glej sodbe Sodišča z dne 7. decembra 2010, Pammer in Hotel Alpenhof, C-585/08 in C-144/09, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2010:740], točka 70; z dne 6. septembra 2012, Mühlleitner, C-190/11, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2012:542], točka 33, in z dne 23. decembra 2015, Hobohm, C-297/14, [...]) (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:844] točka 32).
- 21 Dalje, senat meni, da ohranitev člena 15(1)(a) in (b) Luganske konvencije II kljub členu 15(1)(c) Luganske konvencije II, ki vključuje vse vrste pogodb, govori v prid temu, da so pri vrstah pogodb, ki sta navedeni v prvih dveh točkah, vključeni tudi primeri, v katerih ob sklenitvi pogodbe ni mednarodnega elementa, medtem ko se v točki c predpostavlja, da potrošnikova sopogodbena čezmejno deluje že v tem trenutku. Nazadnje, takšna zahteva se utemeljuje s tem, da pri „opravljanju“ ne gre za povsem samostojen pojem, ampak za poseben primer „usmerjanja“ [...]) (ni prevedeno, navajanje pravne literature).

- 22 Vendar pravilna uporaba člena 15(1)(c) Luganske konvencije II ni tako očitna, da ne bi dopuščala nobenega razumnega dvoma (glej sodbi Sodišča z dne 6. oktobra 1982, Cilfit in drugi, 283/81, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:1982:335], točka 16, in z dne 15. septembra 2005, Intermodal Transports, C-495/03, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2005:552], točka 33). V predlogu za sprejetje predhodne odločbe, na podlagi katerega je Sodišče izdalo sodbo z dne 17. novembra 2011 (Hypotecni banka, C-327/10, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2011:745]), je namreč predložitveno sodišče menilo, da je pri posojilni pogodbi, ki je bila predmet spora v glavni stvari, šlo za potrošniško pogodbo v smislu člena 15(1)(c) Uredbe št. 44/2001 (glej sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak, predstavljene 8. septembra 2011 v zadevi Hypotecni banka, C-327/10, [ECLI:EU:C:2011:561], točki 41 in 87), in Sodišče je na podlagi tega Uredbo št. 44/2001 razložilo tako, da so v položaju, kakršen je bil v postopku v glavni stvari, – v določenih okoliščinah – sodišča države članice, na ozemlju katere je zadnje znano stalno prebivališče potrošnika, na podlagi člena 16(2) Uredbe št. 44/2001 pristojna za odločanje (glej sodbo Sodišča z dne 17. novembra 2011, [...] (ni prevedeno), [Hypotecni banka, C-327/10], [ECLI:EU:C:2011:745], točka 55). V oni zadevi je imel potrošnik – tako kot v obravnavani zadevi – ob sklenitvi pogodbe stalno prebivališče v isti državi članici kot druga pogodbená stranka, poznejša tožeča stranka (glej sodbo Sodišča z dne 17. novembra 2011, [...] (ni prevedeno), Hypotecni banka, C-327/10, [ECLI:EU:C:2011:745], točki 20 in 22).
- 23 (d) Če je potrošnikova sopogodbena dejavnost v smislu člena 15(1)(c) Luganske konvencije II „opravljala“ tudi, kadar sta potrošnik in njegova sopogodbena ob sklenitvi pogodbe svoje stalno prebivališče oziroma sedež imela v isti državi, se zastavlja dodatno vprašanje, ali je po preselitvi potrošnika iz države, v kateri sta oba imela stalno prebivališče oziroma sedež, v drugo državo, ki jo veže Konvencija, s členom 16(2) Luganske konvencije II brez drugih pogojev utemeljena izključna pristojnost sodišč v novi državi stalnega prebivališča potrošnika [...] (ni prevedeno, navajanje literature in sodne prakse) ali pa je poleg tega potrebno, da potrošnikova sopogodbena v tej državi opravlja poklicno ali pridobitno dejavnost ali takšno dejavnost v to državo usmerja [...] (ni prevedeno, navajanje literature in sodne prakse).
- 24 Argument v prid dodatnemu pogoju je po mnenju senata [...] (ni prevedeno, navajanje pravne literature) cilj, ki je splošno naveden v uvodni izjavi 11 Uredbe št. 44/2001 in uvodni izjavi 15 Uredbe št. 1215/2012, in sicer zagotovitev predvidljivosti določitve pristojnosti (glej sodbe Sodišča z dne 28. januarja 2015, Kolassa, C-375/13, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:37], točka 29; z dne 23. decembra 2015, Hobohm, C-297/14, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2015:844], točka 39, in z dne 26. marca 2020, Primera Air Scandinavia, C-215/18, [...] (ni prevedeno) [ECLI:EU:C:2020:235], točka 62). Podjetniku se s členom 15(1)(c) Luganske konvencije II omogoča, da upravlja svoje tveganje v zvezi z pristojnim sodiščem, tako, da je s tem členom, drugače kot s členom 15(1)(a) in (b) Luganske konvencije II, kot pogoj za sodno pristojnost glede na potrošnika določeno, da mora biti podjetnikova dejavnost z državo potrošnikovega stalnega prebivališča povezana že ob sklenitvi pogodbe [...] (ni prevedeno, navajanje pravne literature).

Takšno upravljanje ne bi bilo zagotovljeno, če bi se izključna pristojnost iz člena 16(2) Luganske konvencije II po sklenitvi pogodbe s spremembo stalnega prebivališča prenesla v drugo državo, v katero podjetnik ob sklenitvi pogodbe svoje dejavnosti ni usmerjal [...] (ni prevedeno, navajanje pravne literature). S pogojem, da je podjetnik z opravljanjem dejavnosti v novi državi stalnega prebivališča ali usmerjenostjo vanjo sam vzpostavil zadostno povezavo s to državo, pa bi se vzpostavilo ravnovesje med varstvom potrošnikov iz člena 16 Luganske konvencije II ter podjetnikovim interesom za predvidljivost in načrtovanje [...] (ni prevedeno, navajanje pravne literature).

- 25 V skladu s tem je tudi P. Schlosser (Poročilo k Sporazumu o pristopu Kraljevine Danske, Irske in Združenega kraljestva Velike Britanije in Severne Irske h Konvenciji o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ter k Protokolu o razlagi te konvencije s strani Sodišča, UL 1979, C 59, str. 71, [...]) (ni prevedeno)) glede primerov, ko po sklenitvi pogodbe potrošnik svoje stalno prebivališče prenese v drugo državo, domneval, da se oddelek „Pristojnost za potrošniške pogodbe“ Konvencije o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah v različici iz 1. Sporazuma o pristopu z dne 9. oktobra 1978 (v nadaljevanju: Konvencija) v primerih, urejenih s členom 13(1), točki 1 in 2, Konvencije, uporablja brez drugih pogojev, v primerih, urejenih s členom 13(1), točka 3, Konvencije, pa samo, če so pogoji, navedeni v tej določbi, izpolnjeni v zvezi z novo državo stalnega prebivališča [...] (ni prevedeno, navajanje pravne literature).
- 26 (e) Če se pri „opravljanju“ v smislu člena 15(1)(c) Luganske konvencije II čezmejna dejavnost podjetnika predpostavlja že ob sklenitvi pogodbe, glede na dejansko stanje v obravnavanem revizijskem postopku ti pogoji v tej zadevi niso izpolnjeni, tako da v nasprotju z odločbo pritožbenega sodišča pristojnost v skladu s členom 5(1) Luganske konvencije II ni bila izpodrinjena.
- 27 Če pa se člena 15(1)(c) in 16 Luganske konvencije II uporabljata tudi, kadar imata potrošnik in njegova sopogodbena ob sklenitvi pogodbe stalno prebivališče oziroma sedež v isti državi, in je po selitvi potrošnika za uporabo člena 16 Luganske konvencije II upošteveno izključno njegovo novo stalno prebivališče, je tožba pred sodiščem, pristojnim v skladu s členom 5(1) Luganske konvencije II, izključena in je torej pritožbeno sodišče ustrezno menilo, da nemška sodišča niso mednarodno pristojna.

[...] (ni prevedeno)

[nižji sodišči]